

Наставниця сиріт Ірина Ставинська: «Зі сформованою особистістю працювати тяжко»

Живу у Вінниці, батьки й бабуся також адвентисти. Коли вчилася у школі, ніколи не мріяла бути вчителем, хотіла бути хіміком, перекладачем або інженером. Закінчила політехнічний університет і стала інженером телекомунікацій.

Тетяна Іордан проводила у 2014 році у Вінниці семінар з наставництва сиріт. Я потрапила на цей семінар і через рік стала наставницею. Почав працювати відділ з наставництва у складі психолога-консультанта Альони Козак (Лічман) і керівниці проекту Людмили Сушко. Нас, охочих працювати з дітьми, було п'ятеро.

Працювали по програмі. Альона та Людмила вибрали дитячий будинок, який згодився працювати за цією програмою. У Вінниці охочих не було. Згодилася Вороновиця, "Родинний дім". На жаль, цей дитячий будинок уже розформовано. Вони вибрали дівчаток, які згодилися. Спочатку проводили з ними бесіди, а потім підібрали їм наставників.

Мені дали Євгенію шістнадцяти років. Психолог сказала, що ми обидві сангвініки, активні та маємо знайти спільну мову. Ми з нею гарно спілкувалися. Коли я спитала про її потреби, вона відповіла, що їй треба готуватися до ЗНО, бо вона була в одинадцятому класі, та їй потрібна моя допомога.

Моя мета була бути їй другом, підтримати, допомогти, навчити жити за межами дитячого будинку. Ми зустрічались раз на тиждень, але бувало і двічі. Я купила книги, в неї також були свої, і ми готувалися до екзаменів. Паралельно з цим ми розмовляли, обговорювали ситуації, які виникали у неї в житті, вона розпитувала, як поводитися, а я відповідала. Женя приїздила до мене у гості, але повністю не відкрилася. Нас

готували до того, що діти будуть просити купити їм, що вони хочуть, але цього не треба робити. Вона не вимагала, але натякала, що хоче.

З дитиною, яка майже сформувалася, працювати тяжко. Мені було ще тяжче тому, що я на цей час чекала на власну дитину, але старалася підтримати цю дівчинку. Женя боялася йти до інституту, подавати документи, але ми разом ходили й подали до декількох закладів.

Вона хотіла навчатися на юриста. Моя ситуація була складною ще й тому, що у Жені була підтримка від інших людей. Вона мала спонсорів, які задовольняли її потреби. Також у неї була родичка, з якою дівчинка могла радитися. Коли ми не вступили на юриста, то подали документи на перукаря, щоб не втратити рік. Але при цьому я пообіцяла, що буду з нею займатися після уроків, щоб підготуватися до ЗНО і перескласти наступного року.

Як виявилось пізніше, на перукаря вона вчитися не захотіла. Її майстер повідомляла по телефону, що Женя прогулює уроки, тільки отримує стипендію, але не ходить.

Коли я спитала Женю, чому вона не вчиться, вона відповіла, що перукарство – не її покликання. Тоді ми подали документи на підготовчі курси в одному з університетів, бо вона хотіла бути юристом, але через короткий час вона і туди перестала ходити. Потім вона поміняла телефон, і ми втратили зв'язок.

Через півроку зустріла її на базарі, вона торгувала овочами. Я спитала, чи подобається їй торгувати, вона відповіла, що так. Вона і раніше цим підпрацьовувала.

Не знаю, чи нас правильно підібрали, чи запізно давати наставника в такому віці, чи не треба наставника дитині, у якої є спонсор. Я аналізувала, в чому була проблема, але до цих пір цього не розумію.

Вона знала, що я ходжу до церкви, були у нас бесіди, чому я

зайнята по суботах.

Дуже шкода, що ця дівчинка жила за своїми законами, своїми бажаннями. Вона не хотіла вчитися, постійно викручувалася, брехала мені та своїй родичці. Я розмовляла з нею. Питала, чому вона каже неправду, адже я не ворог їй. Вона мовчала або відповідала, що так у неї виходить.

Інформацію і наслідки, які її очікують, ця дівчинка отримала, але вибір зробила свій. Вона, сімнадцятирічна, мала право скористатися моїми порадами або не зробити цього.

Я вважаю, що деяким таким дітям потрібний наставник, але його потрібно дуже уважно підбирати.

Не знаю, чому Господь допустив, що ми познайомилися з Женею? Можливо, в її житті це відіграє якусь роль? Я впевнена, що у Бога випадковостей не буває. Можливо, колись ще я буду їй потрібна?

Попри таку спробу, я хочу ще раз спробувати себе у ролі наставника, але дівчинки років десяти-дванадцяти. Я докладала максимуму моїх знань, бажань, можливостей, але не бачила того, на що сподівалася. Хотіла б пройти ще якесь навчання, набутися досвіду у інших, щоб бути більш освіченою у цьому питанні. Вважаю, що треба нам зустрічатися частіше, ділитися своїми знаннями, досвідом, обговорювати різні ситуації, допомагати один одному у вирішенні проблем.

Моїй доні Алісі два з половиною роки. Коли вона підросте, я знову хочу бути наставником. Я хочу служити, люблю дітей, тому я потрапила до цього проекту і хочу продовжувати цю роботу.

Записала Алла Шумило